

Arrest

nr. 53 760 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. LOWYCK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Auchi (Edo State). U bent een etnische Etsako en een moslim. Sinds 2001 studeerde aan de Ambrose Alli University en woonde u samen met uw broer in de stad Ekpoma. Op vrijdag 21 oktober 2005 wandelde u rond 8 uur 's avonds naar huis van de bibliotheek toen u een elftal jongens een man zag vermoorden op straat. Uw aanwezigheid werd opgemerkt door de groep en op dat moment herkende u één van de groepsleden, een jongen die in uw straat woonde en naar dezelfde universiteit ging. U rende naar de Anti-Cult, de studentenpolitie, op de campus, en vertelde wat u gezien had. Er werden enkele medewerkers opgetrommeld om mee ter plaatse te gaan kijken. Toen u diezelfde avond, vergezeld van drie Anti-Cult medewerkers, terugkeerde naar de plaats van het delict was er echter geen spoor meer

van de daders of het slachtoffer. De Anti-Cult verzekerde u dat ze de zaak verder zouden onderzoeken en u ging naar huis. Op maandag ging u terug naar de Anti-Cult om te informeren naar het onderzoek, maar ze hadden geen enkele informatie gevonden over de gebeurtenissen. De volgende donderdag, op 27 oktober 2005, was u alleen thuis en werd 's nachts de deur van uw appartement ingeslagen, waarna verscheidene mensen uw kamer binnen kwamen en u sloegen en bedreigden. Ze riepen leuzen over 'Aye' waardoor u begreep dat het mensen van de Aye-Cult betrof. Ze gaven u de keuze om u bij hun beweging aan te sluiten of door hen gedood te worden. Die zaterdag vertelde u uw broer wat er gebeurd was waarop hij besloot dat jullie naar de politie moesten gaan. Op het politiebureau vroegen ze echter geld vooraleer ze de verklaringen wilden afnemen en een onderzoek starten. Jullie hadden dit geld niet en daarom werd de zaak niet bekeken. U was bang dat de jongens zouden terugkeren en besloot uw studies verder voor te bereiden in Auchi bij uw ouders. U broer bleef in Ekpoma. In december 2005 keerde u terug naar Ekpoma voor uw eindexamens. Op 23 december werd uw broer, vlak na zijn laatste examen, neergeschoten in Ekpoma, in de straat waar jullie woonden. Michaël, een collega-student van uw broer was bij de moord aanwezig en lichtte uw familie in. U was op dat moment in Auchi op de boerderij. Op 27 februari 2006 kwamen de mensen van de Aye-Cult een eerste maal naar het huis van uw ouders, maar u was op dat moment op de boerderij aan het werken. De jongens sloegen uw moeder en verkrachtten uw tweelingzus. Ze gaven uw ouders de boodschap dat ze uw broer hadden vermoord en dat ze u zochten. Op 17 maart 2006 kwamen er opnieuw mensen van de Aye-Cult naar uw ouderlijk huis. Ditmaal was u wel aanwezig en werd u ernstig geslagen. U slaagde er echter in te vluchten en schuurde in een hut aan de boerderij. Daarna waarschuwden de cult-leden uw ouders dat ze eerst u zouden vinden en doden en daarna hen zouden vermoorden. Uw vader kwam naar uw schuilplaats en in overleg met hem besloot u naar Lagos te gaan, waar u onderdak hoopte te krijgen bij een vriend. Op 19 maart 2006 kwam u aan in Lagos, maar toen u uw problemen uitlegde aan de vriend weigerde hij u te helpen, uit angst zelf in de problemen te komen. Daarna verbleef u in een werf bij de markt in Oshodi en overleefde u door 's morgens marktkramers te helpen met het transporteren van hun koopwaar. U belde uw ouders tweemaal tijdens uw verblijf in Lagos, namelijk in augustus 2006 en in januari 2007, waarbij u vernam dat de leden van de Aye-Cult nog meerdere malen zijn langsgeweest en dat ze op de hoogte waren van uw verblijf in Lagos. Na drie jaar in Lagos te hebben geleefd, kwam u in april 2009 meneer Tonni tegen. U hielp hem een platte band te vervangen en vertelde hem over uw problemen. Later kwam hij u opzoeken en zei dat hij geraakt was door uw verhaal. Hij zei dat hij u kon helpen het land te verlaten, maar vroeg u wel zo veel mogelijk geld te verzamelen. U ging naar al uw kennissen op de markt en legde uit dat uw leven in gevaar was en dat u geld nodig had om het land te verlaten. Dankzij hun bijdragen kreeg u 50.000 Naira bij elkaar. Op 4 december 2009 kwam Tonni opnieuw naar u toe en gaf u hem het geld. Hij bracht u naar een blanke man die u stiekem aan boord van een groot vrachtschip bracht. Op 9 december 2009 verliet u Nigeria en op 25 december 2009 kwam u aan in de haven van Antwerpen. U ging mee met een groep Afrikanen die u dronken voerden en bestalen. De politie vond u en bracht u naar het bureau. Ze legden u uit waar u asiel kon aanvragen. U bedelde geld voor treintickets bijeen en op 30 december 2009 kwam u naar Brussel en vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u niet naar Nigeria terugkan, omdat u gezocht wordt door de leden van de Aye-Cult, die u dreigen te doden nadat u in oktober 2005 ooggetuige was van een moord die door hen werd gepleegd en u vervolgens weigerde tot de cult toe te treden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 24 augustus 2010, hierna CGVS, p.4).

Voor wat betreft uw vrees vervolgd en gedood te worden door de leden van de Aye-cult kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U haalde onvoldoende elementen aan die aantonen dat deze groep nog naar u op zoek is en, indien dit toch het geval zou zijn, waarom u zich niet aan de vervolging van deze groep zou kunnen onttrekken door u elders in Nigeria te vestigen. U stelde dat de leden van de Aye-Cult naar u op zoek zijn en bovendien op de hoogte zijn van uw vlucht naar Lagos. Verder heeft de Aye-Cult volgens u overal in Nigeria contacten waardoor ze u kan opsporen (CGVS, p. 10). Hierbij dient echter te worden gewezen op het feit dat u reeds drie jaar in Lagos hebt verbleven vooraleer u naar België kwam, en u in die periode geen problemen kende met uw belagers (CGVS, p. 9). Het is gezien de omvang van uw land niet alleen onwaarschijnlijk dat men u overal zal kunnen vinden. Daarnaast doet ook het feit dat u op geen enkel moment problemen kreeg met de cult-leden gedurende de drie jaar dat u in Lagos verbleef (CGVS, p. 9), waar u zich nochtans bijna dagelijks op de markt begaf (CGVS, p. 8) en de cult-leden bovendien weet zouden hebben gehad van uw verblijf in Lagos (CGVS, p. 8), vermoeden dat zij

ofwel niet actief naar u op zoek zijn, ofwel niet bij machte zijn om u daadwerkelijk te vinden. De vaststelling dat u zelf pas na drie jaar verblijf in Lagos het initiatief nam om het land te verlaten en dit slechts nadat meneer Tonni, iemand die u toevallig ontmoette, u daartoe inspireerde, is overigens een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' in grote mate dient te worden gerelativeerd. Hieruit blijkt immers dat u de situatie in Nigeria (gedurende die drie opeenvolgende jaren) voor uzelf niet dusdanig inschatte dat het verlaten van het land een mogelijke optie voor u was.

Verder dient met betrekking tot de aanleiding van uw vervolging, namelijk uw toevallige aanwezigheid bij een moord gepleegd door leden van de Aye-Cult, te worden opgemerkt dat er klaarblijkelijk nooit enig spoor is ontdekt van deze moord en dat het enige onderzoek dat ooit gestart is, namelijk dat van de Anti-Cult beweging, al na enkele dagen zonder resultaat werd afgesloten (CGVS, p. 4-5). Dit relativeert de bedreiging die u voor de Aye-cult zou kunnen vormen en daarmee ook de noodzaak voor hen om u onschadelijk te maken door u tot lidmaatschap te dwingen of door u te doden.

Voorts kunnen ook betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten een aantal bedenkingen worden gemaakt.

Zo worden uw verklaringen over de verschillende confrontaties die u had met de leden van de Aye-Cult ondermijnd door incoherenties en vaagheden.

Met betrekking tot de omstandigheden waarin uw aanwezigheid op de plaats van de moord werd ontdekt stelt u eerst dat u uw buurman herkende tussen de daders omdat hij in het licht stond (CGVS, p. 4). Daarna zegt u dat u zelf een eindje van de groep verwijderd stond waar er verlichting was, waardoor uw buurman uw gezicht kon zien (CGVS, p. 5). Ten slotte verklaarde u dat u, met uitzondering van zijn geslacht, geen details kan geven over het slachtoffer omdat het donker was (CGVS, p. 5). Deze verklaringen zijn niet alleen tegenstrijdig, het is bovendien ook weinig waarschijnlijk (dat de cult-leden net een verlichte plek zouden uitkiezen om hun slachtoffer aan te vallen of) dat u vanuit een verlichte plek, en dus duidelijk zichtbaar, naar dergelijk gewelddadig tafereel zou blijven kijken.

Over de verder problemen die u had met de beweging, eerst op 27 oktober in Ekpoma en daarna op 17 maart in Auchi, kan u niet specificeren met hoeveel ze waren en of uw buurman zich onder hen bevond, waarbij u ter verantwoording wees op het feit dat ze steeds na zonsondergang kwamen (CGVS, p. 6 en p. 8). Het is desalniettemin weinig aannemelijk dat u geen enkel detail kan geven over de personen die u fysiek aanvielen en bedreigden.

Ten slotte geeft u slechts zeer vage informatie betreffende de moord op uw broer, ondanks het feit dat het overdag gebeurde en er getuigen waren. Uw verklaring dat de huisgenoot die alles zag gebeuren en die uw familie persoonlijk op de hoogte bracht van de dood van uw broer (CGVS, p. 7) hierover geen enkel detail gaf, is weinig aannemelijk. Bovendien ondernamen u of uw familie nadien niets om informatie in te winnen over wat er die dag gebeurd is (CGVS, p. 7).

U legde hieromtrent een kopie van een krantenartikel voor dat over de moord op uw broer bericht (zie documenten, nr. 2). Hierover dient echter te worden opgemerkt dat het artikel onvolledig is en de datum en de krant waarin het artikel verscheen niet zijn aangegeven, waardoor de authenticiteit en de bewijskracht ervan voor de door u aangehaalde feiten, onmogelijk kan worden nagegaan. U legde bovendien geen enkel begin van bewijs voor dat het slachtoffer, (O.O.), daadwerkelijk uw broer is. Zelfs als dit wel het geval zou zijn, tast het feit dat u vage of tegenstrijdige beschrijvingen geeft van de gebeurtenissen en de betrokken partijen echter de geloofwaardigheid van uw persoonlijke aanvaringen met de Aye-Cult en uw vervolging door de beweging ernstig aan.

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging door de Aye-cult niet erg overtuigend zijn en dat - zelfs als ze overtuigend zouden zijn - u niet aannemelijk maakt dat u niet op bescherming binnen Nigeria zou kunnen rekenen, door u elders in het land te vestigen. Bovendien beschikt u over een universitair diploma, dat een eventuele interne hervestiging zou vergemakkelijken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Het krantenartikel over de moord op uw broer werd hierboven reeds besproken. De andere krantenartikels geven algemene informatie over het probleem van culten in Ekpoma en elders in Nigeria maar houden geen concreet bewijs in van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De overige documenten (certificaat van identiteit en afkomst, geboorteakte en examenuitslagen van 2000, 2001 en 2004-2005) bevestigen uw identiteit, opleiding en afkomst waaraan niet meteen getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij gediplomeerd is en wel degelijk een reden moet hebben om naar België te vluchten aangezien hij hier van 'nul' dient te herbeginnen. Het feit dat zijn broer werd vermoord toont des te meer aan dat hij een groot risico loopt. De commissaris-generaal gaat veel te gemakkelijk voorbij aan het neergelegde krantenartikel betreffende de moord op zijn broer; verzoeker benadrukt de authenticiteit van het artikel.

Verzoeker stelt dat hij zich zeer goed weet te verbergen gezien zijn leven in gevaar was en dat hij heel vroeg op de markt was op de momenten dat er nog geen volk was. Het feit dat hij pas na drie jaar het land verliet is enkel en alleen te wijten aan het feit dat hij niet de juiste weg kende om Nigeria te ontvluchten en bovendien niet over de financiële middelen beschikte.

Verzoeker kan niet verweten worden dat er geen spoor ontdekt is inzake de moord.

Verzoeker merkt op dat het niet onlogisch is dat zowel verzoeker en zijn buurman elkaar in het schemerlicht zouden hebben herkend. Evenmin is het onlogisch dat hij geen inlichtingen kon geven over het slachtoffer, dat op de grond lag zodat het minder goed zichtbaar was en bovendien onbekend voor verzoeker, in tegenstelling tot zijn buurman die hij wel kende. Verder kan verzoeker evenmin verweten worden dat hij geen details kon geven over de moord op zijn broer gezien hij zelf immers geen getuige was en het van derden heeft vernomen. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden waarover de commissaris-generaal het heeft niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing. Integendeel, verzoeker staafde zijn beweringen telkens met stukken waarmee dient rekening te worden gehouden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr.

2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker verklaart dat hij ingevolge het voorgehouden incident waarvan hij beweerdelijk getuige was, op 17 (dan wel 19) maart 2006 naar Lagos vluchtte en daar verbleef tot 9 december 2009. Hij voorzag er in zijn onderhoud door de handelaars te helpen, door “(...) *hun koopwaar te dragen van de wagen naar de winkel*” (administratief dossier, stuk 3, p.7-8, 9). Verzoeker heeft gedurende meer dan drie jaar in Lagos gewoond en ging daar naar de markt om de marktkramers te helpen, hetgeen omwille van de openbaarheid van deze dienstverlening niet aanzien kan worden als een “verborgen” leven.

Aangezien verzoeker gedurende meer dan drie jaar ongestoord kon leven in Lagos wordt de actualiteit van zijn vrees geheel ondermijnd zodat hij niet aantoonbaar dat deze vermeende vrees actueel nog gegrond is.

Tevens wordt vastgesteld dat Lagos, bij toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker kan aangemerkt worden als een deel van het land waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij daar verblijft om het beweerde risico op vervolging te ontlopen en dit ingevolge zijn jarenlange ongestoord verblijf aldaar.

Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk waarom hij ten aanzien van de ‘cult’ geen bescherming zocht bij de overheid, te dezen zeker tijdens zijn jarenlang verblijf in Lagos, daar uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (administratief dossier, stuk 13, ‘documenten’) blijkt dat een gouverneur intervenieerde (*ibid.*, stuk 8, “*war of the black magic cults brings deaths to Nigeria’s universities*”) en ook de politie optreedt tegen de praktijken van de ‘cults’ (*ibid.*, stuk 9, “*Nigerian police find 33 more bodies in cult killings*”).

Het krantenartikel omtrent de dood van verzoekers broer is niet dienstig ter staving van verzoekers vrees daar het (i) in kopie wordt bijgebracht zodat er omwille van de manipuleerbaarheid, geen authenticiteit kan aan worden gehecht (ii) geen aanduiding vermeldt omtrent de naam van de krant of datum van publicatie zodat de origine niet kan worden nagegaan.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent minstens een reëel risico op ernstige schade te kennen zoals opgenomen in artikel van de 48/4 vreemdelingenwet en verwijst hiervoor naar zijn eerste middel. Eveneens kan verwezen worden naar de algemeen gekende moeilijke situatie in Nigeria en de vervolging van culten ondermeer in Ekpoma.

3.2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op het sub 2.2. gestelde inzake de actualiteit van de aangevoerde feiten en zijn daaraan verbonden vrees, de mogelijkheid tot ongehinderd verblijf in Lagos en de beschermingsmogelijkheden van de Nigeriaanse autoriteiten, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS